

KUOLEMA TUHANNEN

Nuolen Lahdella

Tarina paluumuuttajan
juurettomuudesta

Pirjo Marjut Vega-Brandt

Kuolema Tuhannen nuolen lahdella

Michelle Annelielle

Pirjo Marjut Vega Brandt

Kuolema Tuhannen nuolen lahdella

Tarina paluumuuttajan juuttumisesta limboon

© 2021 Pirjo Marjut Vega Brandt

Kannen suunnittelu: Fabián Vega Karjalainen

Sisuksen taitto: Fabián Vega Karjalainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4333-1

Sisällysluettelo

PROLOGI	9
Luku 1: Maarit miettii alajuoksulla.....	12
Luku 2: Maarit ja hänen sisarensa siivoavat kaappeja.....	19
Luku 3: Kissa kärppien joukossa	25
<i>Luku 4: Shamaani</i>	35
Luku 5: Pääskysportilta Helmiporteille.....	49
Luku 6: Rakas poikani	59
Luku 7: Sanita Santacruz suunnittelee tulevaisuuttaan.....	66
Luku 8: Juhanin uudet ystävät	75
Luku 9: Lisää uusia ystäviä.....	81
Luku 10: Tuhannen nuolen ranta	84
Luku 11: Kataja-ahon uudet asukkaat.....	93
Luku 12: Aurinko laskee länteen.....	104
Luku 13: Samanaan saapuu purjehtija Arubalta	114
Luku 14: Maarit ja Alicia matkustavat.....	126
Luku 15: Samanan sairaalassa potilaat tuovat omat lakanat	147
Luku 16: Totuus vai seuraukset?.....	155
Luku 17: Paluu Samanaan.....	160
Luku 18: Puoliksi täynnä vai puoliksi tyhjä?	189
Luku 19: Selvät tilit ja kaakao sakeaa.....	196

Henkilöitä:

Juhani (Jussi) Alakoski alias John Cosci.

Suomalais-amerikkalainen hitsari, yksityisyrittäjä, liikemies,
paluumuuttaja vuodesta 1994. Rekisteröity Pihlaveden
evangelisluterilaisen seurakunnan kirkonkirjoihin
poismuuttaneeksi v. 2010. Samana, Dominikaaninen Tasavalta

Martta Alakoski os. Karhu, RIP

Juhanin äiti

Pihlaveden hautausmaa

Sisarukset ikäjärjestyksessä. Juhani vanhin.

Juhani Alakoski

Juhanin aviopuolisot:

Phyllis Johnson

ei lapsia

Boynton, Florida. USA,

Alicia Liliana Escobar Ramirez (Bertoli)

ei lapsia

West Palm Beach, Florida, USA

Molly Raitanen

tytär Bethany

Lantana, Florida, USA

Mervi Järvinen, avopuoliso

Pihlavesi, Suomi

Sara Maria Geraldina Santacruz (Sanita)

Playas Blancas, Samana, Dominikaaninen Tasavalta

Eric Michael Alakoski Santacruz

Juhanin ja Saran poika

Joni (Johnny) Alakoski

Denver,

Colorado

Maarit del Lago (os. Alakoski)

Jorge Enrique Del Lago RIP

(Maaritin aviopuoliso)

Lucas

Margarita Rosa (Rosie),

Maaritin ja Jorgen lapset

Cali, Colombia. E-Amerikka, vuodesta 1987 Ruotsi.

Mara Nieminen

Maaritin avomies, Ruotsi

Hanna Marttinen (os. Alakoski)

Kalle Marttinen

Hannan mies

Suomi

Laura Laajametsä (os. Alakoski)

Reima Laajametsä,

Lauran mies

7kpl lapsia

Suomi (Pirkanmaa, Tampere, useita eri asuinpaikkoja)

Tapahtumapaikat: keskisuomalainen pikkukaupunki, maaseutu, ruotsalainen kylä Daljoen alajuoksulla,, Florida, USA, Amazonia, Koillis-Brasilia, Samanan niemimaa ja pikkukylät Playas Blancas, Las Terrenas Nuolien lahdella, Las Neblinas sisämaassa, Dominikaaninen Tasavalta

PROLOGI

Pihlavesi. Suomi

2012

Martta katsoi tuolissa istuvaa naista. Naisessa oli jotain tuttua, mutta hän ei ollut varma pitäisikö hänen olla tuntevinaan tuo hieno rouva, jolla oli kultaa korvissa ja joka puhui teennäisellä äänellä. Mitä häneltä oikein odotettiin. Martan aivot olivat kuin kesäisen poutapäivän taivas, enimmäkseen täysin sininen ja vain joitakin valkoisia pilvenhattaroita, jotka leijuivat korkealla. Ne oranssinväriset kapselit, joita hän oli syönyt jo pitkään, olivat hidastaneet hänen mielensä tyhjentymistä aluksi, mutta niiden vaikutus ei enää tehonnut. Sen sijaan hänelle annettiin pieni valkoinen pilleri nukkumaanmenon aikaan, jonka piti tehdä hänestä iloisemman. Tyytymään osaansa nyt kun ei niin paljoa enää tapahtunut ja Alakosken vanhan talon hän oli jo unohtanut ja kesätuulen kosketuksen poskellaan, vaikka joskus saattoi nähdä ja tuntea pienen muiston, välähdyksen haapojen kahinasta rantatien varrella.

Nyt tuo nainen tuossa joka sanoi hänelle ”äiti, etkö muista minua, olen sinun lapsesi, vanhin tyttäresi Maarit” tuli liian lähelle ja kosketti hänen poskeaan ja se tuntui pahalta. Hänellä oli liian pieni leuka ja kaulassa oli kuoppia. (Kuka Maarit, sen nimisiä on niin paljon?). Naisen vieressä, toisella tuolilla istui valkotukkainen mies, oliko hän tuon naisen mies vai oliko se täällä koska sekin halusi

hänenstä jotain? Oliko tuo nainen tuonut hänelle sulhaskandidaatin? Liian vanha ja liian pitkätukkainen ainakin se oli.

”Ruoka on valmista”. Martta katsoi vieraitaan ja toivoi että he lähtisivät pois. Mitä he oikein halusivat hänestä, tällainen vanha nainen joka ei edes kunnolla muistanut omaa nimeään. Keittiöstä kuului lautasten kalinaa ja keittiöhenkilökunnan askeleita. Ruuan tuoksu kantautui jo hänen sieraimiinsa ja tuolien kolina lattiaa vastaan kun muut olivat asettumassa paikoilleen.

Maarit hyvästeli äitinsä ja he lähtivät Maran kanssa kävelemään kohti hoivakodin ovea. Yksi hoitajista tuli avaamaan heille ovea, jota pidettiin aina lukossa. Muistisairaات hoidokit olisivat muuten karkailleet kadulle tai metsikköön ja heillä ei ollut tarpeeksi henkilökuntaa viemään heitä kävelylle ulos. He vaihtoivat vielä muutaman sanan hoitajan kanssa ja kävelivät autolle joka oli pysäköity vierasparkkiin.

– Et sitten kertonut hänelle, sanoi Mara.

– En, turhaa mielipahaa se olisi hänelle aiheuttanut, silloinkin jos hän olisi muistanut Jussin. Oikeastaan olikin parempi näin. Ei kenenkään vanhemman saisi tarvita haudata lastaan ja nyt äiti säästyi siltä. Alzheimer ja elämä armahtivat ja säästivät häneltä sen surun. Johnny on lentänyt Santo Domingoon hoitamaan asian.

– Toivottavasti kuolinsyy selviää ruumiinavauksesta. Ollin mielestä hänen sokeriarvonsa olivat kohdallaan ja puhutaan että hänen nuori vaimonsa olisi myrkyttänyt hänet.

Alakuloisina ja lähes hiljaisuudessa Maarit ja Mara ajoivat Alakoskelle, vanhaan taloon, jossa seinätkin kantoivat muistoja Martasta ja Juhanista, Maaritista ja muista sisaruksista myös, lapsina ja aikuisina ja jonka pihalta he olivat lähteneet maailmalle kauan sitten. Matkalaukku oli ollut täynnä toiveita ja suunnitelmia, lompakko hyvin tyhjä. Maarit keitti kahvit ja Mara istahti pihakeinuun, sireenien juurelle polttamaan puoli tupakkaa. Pääskyselä lentelivät edestakaisin räystään alta olevasta pesästä, jossa poikaset varttuivat aurinkoisessa ja tyynessä kesäkuun illassa. Maarit teki silloin päätöksen luopua kotitalostaan, jossa hän edelleen oli osallisena sisarustensa kanssa.

Luku 1: Maarit miettii alajuoksulla

Älvkarleby, Ruotsi, 2014

Kotona, Daljoen alajuoksulla, korkeassa, satulakattoisessa talossa olin varustautumassa uuden talven tuloon. Kasvihuone etupihalla oli nyt tyhjennetty kaikesta minkä pakkanen voisi tappa, mutta multasäkit olivat jätetty penkeille odottamaan kevättä. Aurinkokennolyhdyt riisipaperilamppujen sisällä, tuikkulyhdyt ja kupariset kukkaruukut saisivat koristaa pikkuruista kasvihuonetta talven yli antaen keijuvalojen tunnelman pihapiiriin, jos aurinkoa vain riitti päivisin talvikuukausien aikanakin. Jos sataisi lunta niin voisin tehdä lumilyhtyjä ja jääveistoksia ja saada paljon kaunista ka koristeellista penkeille tai koreihin riippumaan.

Oltiin tosin vasta syyskuun lopulla ja kurpitsat olivat vielä maassa avomaan puolella, vaikka tomaatit ja kurkut oli kerätty kasvihuoneesta ja kesäkurpitsat ja myskikurpitsat tuotu sisään ja kasvit lakastuneet ja siivottu pois. Mangoldi oli vielä elossa ruukussaan, mutta syysasterit ja köynnösruusut olivat istutettu penkkiin rapun pieleen. Mara oli kääntänyt maan siinä ja jättänyt ainoastaan kaksi ruusupensasta, jotka olivat nyt saaneet seurakseen uuden köynnösruusun ja asterit. Pitkäjalkaiset hämähäkit, jotka asustivat sitruunamelissapöheikön juuressa olivat juosseet jonnekin muualle ja villiintyneet parsat oli revitty juurineen maasta. Ikivanha kaneliomenapuu oli alkanut tiputtaa omeniaan

nurmikolle aina kun tuuli nousi Itämereltä ja Mara keräsi pudonneet omenat kottikärryyn ja vei ne metsikköön peuroille. Keräsin vahingoittumattomat omenat ja keitin niistä omenavoita amerikkalaisen reseptin mukaan tai tavallista omenasosetta, jonka sitten pakastin. Pyykkinaruihin ripustetut tuulikanteleet kilahtelivat ja talojen välistä näkyi joelle. Vesilinnut ääntelivät joella, muuttolinnut olivat jo lähteneet tai sitten valmistautuivat lähtemään, kalasääksi lenteli korkealla rantametsikön yllä ja merikotkiakin näkyi aika ajoin.

Mara käveli mielellään metsässä, seuraten vaelluspolkua ja siitä haarautuvia kinttupolkuja ja keräsi kantarelleja ja myöhemmin suppilovahveroita. Myöhemmällä hän toi aina kotiin ämpärillisiä puolukoita, mieluummin jo pakkasen puraisemia. Kävin aina joskus mukana, mutta minulla oli sen verran lonkassa kulumaa, että tuntui paremmalta istahtaa kannonpäähän tai kivelle aina välillä ja kuvata kännykällä ruskaa tai marjamättäitä. Tuottavuus ei ollut tärkeää. Some oli.

Olin aina ajatellut että elämään sai ryhtiä ja mielekkyyttä jos jakoi sen kolmeen eri selvästi erottuvaan ajanjaksoon: lapsuus ja nuoruus, kasvamisen, oppimisen ja aikuistumisen aika. Sitä seurasi aikuisuus, joka oli paitsi suvunjatkamisen ja vakiintumisen, myös taloudellisen aseman ja perustan luomisen aika ja ennen kaikkea elämäntyön, yhteiskuntaa ja ihmiskuntaa jollain tavalla hyödyttävän toiminnan aikaa. Katsoin että suuri osa ns. hyvin toimeentulevista ihmisistä jotka olivat liike-elämän ja elinkeinoelämän palveluksessa

ansaitsivat paljon hyödyttämättä yhteiskuntaa millään tavalla: ainoastaan kasvattamalla jo ennestään varakkaiden investoijien ja osakkeenomistajien veroparatiisitilejä. Verosuunnittelu oli vain laillistettua rikollista toimintaa ja kaikki nämä elintapakonsultit, konttoriviihtyvyyden suunnittelijat, tuotekehittelijät (mihin ihmeeseen tarvitsemme kokonaisen kahdenkymmenen metrin pituisen hyllykön erimerkkisiä aamiaismuroja, kun periaatteessa riittää kolme merkkiä: runsaskuituinen, vähäsokerinen ja lasten) jne. olivat modernin talouselämän luotuja tarpeita tyydyttäviä omaan rikastumiseensa keskittyviä parasittejä. Todellinen työ josta oli hyötyä tapahtui toisella tasolla: ammattien harjoittajat, siviiliyhteiskunnan palvelijat, kuten lääkärit, opettajat, palomiehet, jopa roskakuskitkin, tekivät arvokkaampaa työtä. Eläkeläisenä alkoi se kolmas, aivan yhtä tärkeä aikakausi elämässä, jolloin dokumentoitiin eletty elämä tuleville sukupolville.

Jo ennen eläkkeelle pääsemistäni olin lähtenyt osa-aikaiselle sairaseläkkeelle, kun huonoista geeneistä ja omasta laiskuudesta johtuneet elämäntapasairaudet olivat alentaneet työkykyäni ensimmäisen infarktin jälkeen; sen olin saanut vasta 47-vuotiaana. Isä oli kuollut 53-vuotiaana ja ainakin seitsemän peräkkäisen veritulpan jälkeen. Lääkärit olivat todenneet että päältäpäin mies on elämänsä parhaassa kunnossa, mutta sisältä täysin mätä. Lääketiede oli kehittynyt onneksi niiltä ajoilta ja pallolaajennukset, stentit ja nyrkillinen pillereitä joka aamu pitivät minua vielä tolpillani kaksikymmentä vuotta isääni vanhempana, näinä

vuosina joita kutsuin ”lainatuksi ajaksi” ja olin kiitollinen jokaisesta vuodesta.

Ennen tutustumistani Maraan olin vihdoinkin sijoittanut omaan asumiseen ja ostanut pienen punaisen mummonmökin metsän laidasta, aivan läheltä Uppsalaa ja ajellut sieltä töihin kouluun, jossa opetin esikoululuokkia Arlandan lentokentän läheisyydessä. Olin suunnitellut muuttaa Kolumbiaan, jossa olin asunut nuorena naisena, perustanut perheeni ja omistanut pienen yksityiskoulun mieheni kanssa ja jossa edelleenkin omistin talon, mutta vain ehkä talvikuukausiksi ja siksi asumismuoto jossa olisi pienet asumiskustannukset oli tärkeää. Ruotsin eläkkeellä, pienelläkin, ja omistusasunnossa voisin asua talvikuukaudet siellä ilman suurempia huolia.

Vapaa-aikanani polttelin takkaani, otin viikonloppuisin lasin tai pari punaviiniä, kesällä mielelläni riippukeinussa mökkini verannalla ja kirjoittaen netissä keskustelupalstoilla, blogaten, chattaillen. Olin lahjoittanut aikaani yli kymmenen vuotta eräälle suurelle matkailupalstalle, keskustelusaitille joka keskittyi Kolumbiaan, jonka omisti belgialainen it-guru ja olin katsonut että palstan (18 000 rekisteröityä jäsentä) moderoiminen oli eräs tapa maksaa takaisin velkaani Kolumbialle, jakamalla tietoa Kolumbiasta englanninkielisellä foorumilla. Työ ei ollut aivan helpoimmasta päästä, koska monet jotka matkustivat Kolumbiaan tekivät siitä palstan omistajan ja myös omasta mielestäni täysin vääristä, jopa perversseistä syistä. Trollit parveilivat. Siltä ajalta

minulla oli jäljellä paljon vihamiehiä, mutta vielä enemmän ystäviä. Olin kokeillut omaa keskustelufoorumia belgialaisen omistajan suljettua saitin kaikkien murhauhkauksien, fotoshopattujen kuvien levittelemisen ja jopa puhelinhäirinnän tuskaannuttamana, mutta siirryin sitten kokonaan Facebookiin ja suomalaisiin keskustelufoorumeihin.

Nyt, tavattuani Maran nettisivuilla ja muutettuaan samaan huusholliin hänen kanssaan matkustaminen oli jäänyt vähemmälle, mutta Suomessa kävimme joka kesä sukuloimassa ja nyt kun Jussi oli kuollut ja äitikin oli jo poissa, viihdyin lähinnä siskojeni hoivissa tai Maran sukulaisia kiertämässä, mutta hotellimajoituksessa. Ainoastaan Pihlavedellä majoituimme vanhaan Alakosken taloon, syntymäkotiini tai sitten siskojeni Lauran tai Hannan luokse.

Jussista oli ollut pitkät keskustelut, nyt kun hänen kuolemaansa liittyi vielä paljon vastaamattomia kysymyksiä. Sara Marialla olisi paljon selitettävää miksi Juhani oli kuollut ja miksi hän kieltäytyi vastaamasta yhteydenottoihin.

Alakosken vanha talo oli nopeasti ränsistymässä ja täynnä Jussin rojuja. Lauran huonekaluvarastona se oli ollut jo pitkään. Nokkoset kasvoivat puskina pihan laidassa ja ruohoa ei leikannut kukaan. Haavat siemensivät ja kasvattivat uusia taimia pitkin pihan reunamia. Äidin pikkuruinen kasvimaat eteläseinällä oli multakuoppa, jossa Jussi oli viljellyt kastematoja kalastukseen. Mökeille menevän autotien toisella puolella oli ollut Martan

Tarina paluumuuttajan juurettomuudesta, alamäestä ja hänen kuolemaansa johtaneista tapahtumista. Joskus ja aika useinkin, paluumuuttaja juuttuu limboon ja mikään vaihtoehto ei vastaa odotuksia. Joskus ihminen haluaa elämältä enemmän kun hänelle tarjotaan. Joskus ruoho on vihreämpää aidan toisella puolella, mutta joskus ei. Joskus vika ei ole ruohossa, vaan katsojan silmässä.

Tämä tarina ei ole tosi vaan henkilöt ja tapahtumat ovat fiktiivisiä. Ovatko he täysin fiktiivisiä, jätän lukijan oman mielikuvituksen varaan. Tapahtumien kulku on tosi, henkilöt ovat komposiitteja.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi